

Offline

Viktorie Lachmannová

Už čtyři dny sedím na pohovce bez hnutí. V našem bytě je ticho, nikomu není do řeči. Jsme tu už moc dlouho a cítíme se jako v pasti. Ale nebylo tomu tak vždycky. Začnu pěkně od začátku.

Jsem kyborg. Jako ostatně všichni kolem. Vám, kteří žijí v roce 2019, to asi připadá divné, ale já žiju, bohužel, v roce 2764. Říkáte si, že být kyborgem musí být vzrušující, protože díky robotickému tělu můžete dělat všechno. My jsme si mysleli totéž! Nikdo nečekal, že se to takhle zvrtně.

Všechno začalo tak, že čínští vědci ve svých počítačích narazili na podivný software. Všichni byli strašně zvědaví, protože podle jedné z teorií to mohly být ztracené vědomosti nějakého nebezpečného viru. Bylo to tak. Ale nešlo jen o vědomosti.

Nejdřív se snažili virus bezpečně vymazat z databáze. Ale tou dobou už nakazil mnoho lidí a šířil se příliš rychle, takže nebylo možné ho zlikvidovat. Chcete vědět co vlastně vědci objevili? HIPR. Extrémně nebezpečný virus, který je pověstný díky jedné katastrofě, kterou způsobil - vyhynutí dinosaurů.

Když zemřel poslední dinosaur, virus zmizel. Postupně se však znovu vyvíjel, až byl schopen začít se znovu šířit pomocí databáze, ke které jsme všichni připojeni, abychom měli přístup ke všem informacím. Je to jako mít v hlavě Google. V mnoha směrech to člověku ulehčí život, ale v tomto případě do našich životů zároveň pronikne virus.

Když se objevil, končila jsem právě střední školu. Studium bylo náročné, ale já jsem měla motivaci, protože jsem chtěla ve studiích pokračovat na univerzitě v Cambridge. Věděla jsem, že když se budu hodně snažit, dostanu se tam. Můj přítel podal přihlášku na stejnou univerzitu, takže jsem se tam moc těšila. Jednoho dne nepřišla moje spolužačka do školy. Všem nám to bylo divné, protože kyborgové nebývají nikdy nemocní. Mohou mít technické výpadky, ale ty jsou okamžitě opraveny antivirovým softwarem. Učitel nám řekl, že byla napadena neznámým

virem. A nebyla jediná. Nevím úplně přesně, co virus způsobuje, ale jisté je, že po napadení pomalu přecházíte do režimu offline. Ale ne v tom smyslu jako když právě nepoužíváte svůj mobil. Pro kyborgy tento stav znamená, že robotické orgány už se nikdy nenahodí. A když vám nefungují orgány... Určitě chápete, co tím chci říct. A taky tím pádem rozumíte tomu, proč všichni začali panikařit. Lidé neumírali sto padesát let a myšlenka na smrt všechny vyděsila. Zavřely se školy. Lidé se zamkli ve svých domovech, zabeďnili okna a nakoupili co nejvíc zásob jídla. Naše rodina není výjimkou.

V tuhle chvíli jsem v domě sama s mým tátou. Každý ví, že nás virus zabije, i když jsme schovaní doma, a tak jen čekáme. Čekáme na jistou smrt. Chcete vědět, jaký je to pocit? Ze začátku je to těžké. Ale pomalu si na tu myšlenku zvyknete. Před měsícem to zabilo mou sestru. Pár dní poté moje máma spáchala sebevraždu. Můj táta tu sedí sám a prohlíží si rodinné fotografie.

Cítím, že jsem nakažená a on taky. Nikdo mi už nemůže pomoci. Mám zchromlé nohy a tři prsty u ruky... A pořád se to zhoršuje. Každým dnem mé tělo slábne. Občas omdlím a po každém omdlení je těžší vstát. Můj oběh přestal fungovat, takže se nemohu hýbat. Je to velmi depresivní pozorovat své bezvládné tělo. Ale já vím, že se stejně za chvíli vypne, a tak nemá smysl si stěžovat. Je to jen otázka času. Tik tak.

Překlad: Eva Turnová